

понатиє то на-именителныа ѹ на-внителныа
падежъ. Понеже тоба, дойдё єдинъ челоубѣкъ,
и оубѣха єдинъ челоубѣкъ, токмо отъ два та
предиудыши глаголи, дойдё ѹ оубѣха може
да се различава внителныо отъ именител-
ныатъ. Но яко є мѹчно доклѣ да докаже
некой дѣиствїе то на-преходителни тѣ глаголи
на єдно малолѣтно дѣтѣ, на което мѹч-
но може да се докаже ѹ що є глаголъ. Яко
бы имали падежи те различни окончанія
като Гречески тѣ ἄνθρωπος, ἄνθρωπъ, ἄν-
θрѡпѡ, ἄνθрѡпѡн, ἄνθрѡпѡ. Или поне
като Славенски тѣ, челоубѣкъ, челоубѣка, чело-
убѣкъ, челоубѣка, челоубѣче, челоубѣкомъ, чело-
убѣцъ. Онъ бы сами возвуждали вниманіе
то на-любопытныа дѣхъ челоубѣчески, или
сами со сїе бы доказували, ѹ викали като
сосѣхъ некой гласъ, челоубѣкъ (аэзъ салъ именит.)
челоубѣка (аэзъ родител. защо то се окончавамъ
не на з но на а.) челоубѣвъ (аэзъ дателенъ,
защо иламъ на краинатъ 8) челоубѣка (аэзъ ви-
нителенъ, яко ѹ да салъ подобенъ съ родит-
елныатъ) челоубѣче (аэзъ зкателенъ, защо к-
то се промѣнила на че) челоубѣкомъ (аэзъ тво-
рителенъ) челоубѣцъ (аэзъ сказателенъ). Ў ст҃къ
тия различни окончанія не ѿгутитено се на-
учка дѣтѣ то, не токмо на различни тѣ паде-